

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

navrhovatele: **LESOBOR, spolek**, IČO: 22694536
sídlem Písečná 1425, 696 42 Vracov
zastoupený advokátem Mgr. Janem Tejkalem
sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

proti
odpůrci: **město Vracov**, IČO: 00285498
sídlem náměstí Míru 202, 696 42 Vracov
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

za účasti
osob zúčastněných
na řízení:

I. RNDr. M. H.
bytem X

II. Ing.arch. A. V.
bytem X

III. L. S.
bytem X

IV. E. S.
bytem X

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2020 – Územního plánu Vracov, ze dne 2. 6. 2020, v části týkající se plochy přestavby P2 a na ni navazující plochy soukromé zeleně ZS, zasahující části pozemků parc. č. X, XA, XB, XC, XD, XE a XF, všechny v k. ú. X,

takto:

- I. Návrh se **zamítá**.
- II. Navrhovatel je **povinen** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 19 237 Kč k rukám Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky se sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Zastupitelstvo odpůrce vydalo dne 2. 6. 2020 opatření obecné povahy č. 1/2020 – Územní plán Vracov (dále jen „napadené OOP“), které nabylo účinnosti dne 18. 6. 2020. Navrhovatel se domáhá zrušení napadeného OOP v rozsahu, v němž byla stanovena plocha přestavby P2 a na ní navazující plocha soukromé zeleně ZS, zasahující části pozemků parc. č. X, XA, XB, XC, XD, XE a XF, všechny zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště X, pro katastrální území X, obec X (dále jen „dotčené pozemky“).

II. Stanoviska účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení

2. Navrhovatel namítá, že byl v průběhu projednávání návrhu územního plánu aktivní a mimo jiné zpochybnil potřebnost plochy přestavby P2. Rozhodnutí o námitce je založené na prioritizaci vlastnického práva před veřejným zájmem na zachování tohoto lesa a jeho funkci pro okolí. Tomuto soukromému zájmu se podřídil i posuzovatel vlivů územního plánu a životní prostředí, který až doplnkem č. 2 Vyhodnocení vlivů na životní prostředí (dále jen „SEA“) své negativní stanovisko zmírnil na stanovisko podmíněné. Plocha P2 se v územním plánu objevila na základě požadavku vlastníků pozemků, nikoliv na základě potřeby vymezení této plochy pro bydlení. Potřebnost plochy P2 pro tuto funkci je s ohledem na množství jiných nových ploch určených k bydlení neodůvodněná. Odpůrce uvedl, že plochy pro zalesnění v územním plánu vymezeny nejsou, čímž popřel kompenzaci zásahu do stávajícího stavu. Žádná zmírňující opatření nejsou navržena. Ve vyhodnocení vlivů neodpovídá závěr jeho obsahu, a toto vyhodnocení je proto nepřezkoumatelné. Napadené OOP je v rozporu s ochrannou pozemků určených k plnění funkcí lesa a neobsahuje nic, co požaduje § 14 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Je také v rozporu se souhlasným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, které fakticky požadovalo zachování lesa, a v rozporu s ochranou krajinného rázu. Plocha P2 bude znamenat významnou redukci ploch pro rekreaci a zánik genia loci. Napadené OOP není dále v souladu s požadavkem proporcionality. Zásah nemá důvod opřený o zákonné cíle a není činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů. Odpůrce nadhodnotil potřebu

ploch pro bydlení. Vytváří nepotřebné plochy pro bydlení, jejichž jediným účelem je vytvoření uměle obchodovatelné hodnoty. Navrhovatel dále rozporuje výpočty bytové potřeby ze strany odpůrce a uvádí, že v kontextu toho nedává smysl vymezení značeného množství nových zastavitelných ploch, v nichž lze umisťovat bytové domy. Přesah vymezených ploch pro uspokojení potřeby bydlení je natolik přemrštěný, že by zrušení plochy P2 nevyvolalo žádnou potřebu dodatečného vymezení nových ploch bydlení. Uvedené propočty jsou zcela nepodložené. Územní plán bude procházet změnami a není důvodné naddimenzovat zastavitelné plochy. Navrhovatel závěrem navrhuje, aby soud napadené OOP v příslušné části zrušil.

3. Odpůrce ve svém vyjádření uvádí, že navrhovatel není aktivně legitimován, neboť byl aktivní v procesu přijímání napadeného OOP a návrh je věcí již rozhodnutou. Navrhovatel dále zneužívá deklarovaného veřejného zájmu k prosazování zájmu soukromého. Jedná se o zneužití práva. Navrhovatel má 5 členů bydlících v blízkosti dotčených pozemků, kteří sami postavili své stavby na původním zemědělském půdním fondu. Odpůrce proto navrhuje, aby soud návrh odmítl. K věci samé odkazuje na vypořádání příslušné námítky v napadeném OOP. Vytvářením stavebních lokalit město uspokojuje potřeby svých občanů v oblasti bydlení. Vytváření nových obytných částí je rozvojem města. Vymezení předmětných ploch představuje efektivní využití zastavěného území obce při zajištění vhodné zeleně v maximální možné míře. Generel opatření boje proti suchu nenavrhuje zachování lesních pozemků v zastavěném území obce. Významněji převládá veřejný zájem na doplnění odpovídající zástavby v zastavěném území nad plochou zbytkového lesního porostu (borový hospodářský les na hranici mýtního věku – 102 let se značně neurčitou perspektivou). V těsné blízkosti předmětných pozemků leží několik desítek rodinných domů a místní komunikace. Nelze přehlížet právo vlastníků využívat svoje pozemky obvyklým způsobem, tedy k bydlení v rodinných domech. Jednání odpůrce je navíc hospodárné, umožňující plně využít možnosti území. Veřejný zájem je patrný z toho, že pro napadené OOP hlasovali všichni zastupitelé. Nejedná se o „okrasný“ les či les zvláštního určení, parkovou či rekreační zeleň, nýbrž o hospodářský les, přičemž 100 m jižně se navíc nachází kompaktní les na ploše cca 50 km². Krajský úřad Jihomoravského kraje proti napadenému OOP nebrojil, lze tudíž předpokládat souhlas s jeho konečnou podobou a odůvodněním. Mírně negativní vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti soustavy Natura 2000 nevylučuje schválení koncepce a je možné jej snížit zmírňujícími opatřeními. Pro dané území není zpracována dokumentace krajinného rázu. Pozemek je součástí klasického obytného prostoru a nachází se uvnitř zastavěného území. Les proto není pro zastavěné území určujícím prvkem krajinného rázu. Námítky redukce ploch pro rekreaci a zániku *genia loci* se nemohou týkat hospodářského lesa. Spolek může pozemky odkoupit a hospodařit na něm dál jako na lesním pozemku. Byl důkladně zvažován střet dvou veřejných zájmů – na zachování lesa a na hospodárném uspořádání území. Byla navíc stanovena intenzita zastavění na 35 %, což je méně, než u stávající zástavby, mimo jiné i členů navrhovatele. Navrhovateli nejde o ochranu veřejného zájmu, ale o snahu zabránit zhodnocení majetku ostatních vlastníků. Plochy vymezené pro bytové domy jsou pouze v minimálním rozsahu a nelze navíc vlastníky nutit, aby byly domy užívány pro 3 bytové jednotky. Odpůrce eviduje zájemce pro většinu zastavitelných ploch. Od účinnosti napadeného OOP již bylo na celém území obce povoleno 6 nových staveb pro bydlení a 3 stavby pro výrobu. V ploše P2 již bylo vydáno rozhodnutí o změně využití území. Odpůrce proto navrhuje, aby soud návrh odmítl, případně zamítl.

4. Osoby zúčastněné na řízení poukazují na to, že zrušení části napadeného OOP by způsobilo negativní zásah do jejich práv. Osoba zúčastněná na řízení II. pak doplnila, její pozemek je již rozdělený geometrickým plánem, což bylo podáno k zaevidování na katastrálním úřadě.
5. U ústního jednání konaného dne 6. 10. 2021 účastníci řízení a osoby zúčastněné na řízení setrvali na svých stanoviscích.

III. Předchozí rozsudky soudů a další vyjádření účastníků řízení

6. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 10. 2021, č. j. 65 A 5/2021-134, návrhu vyhověl (s výjimkou požadavku na zpětné zrušení části napadeného OOP). Dospěl totiž k závěru, že přijatá regulace byla v rozporu se zákonem a zásadou proporcionality a dále že byl proces přijímání napadeného OOP stížen zásadní vadou. Rozpor se zákonem a zásadou proporcionality soud shledal v tom, že v daném případě nemohly odpůrcem deklarované zájmy převážit nad veřejným zájmem na zachování lesa, deklarovaným lesním zákonem. Zásadní procení vada pak podle soudu spočívala v tom, že napadené OOP vycházelo z nepřezkoumatelného stanoviska SEA.
7. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 6. 10. 2021 podal odpůrce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 9. 2. 2022 č. j. 7 As 347/2021-46, neboť se se závěry krajského soudu ztotožnil.
8. Na základě ústavní stížnosti odpůrce následně Ústavní soud nálezem ze dne 18. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 938/22, zrušil tento rozsudek NSS a konstatoval, že jím bylo porušeno ústavně zaručené právo odpůrce na samosprávu podle čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 104 odst. 2 ve spojení s čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky a jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud totiž dospěl k závěru, že se NSS nevypořádal s otázkou zásahu do práv na samosprávu a nepřipadně hodnotil obsah stanoviska SEA. Podle Ústavního soudu nebylo prokázáno, že by jednání obce bylo v příkrém rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem. Nelze při poměrování zájmu na zachování lesa na straně jedné, a práva obce na samosprávu (resp. její rozvoj) na straně druhé, v konkrétním případě přehlížet, že veřejný zájem na zachování (oproti nedalekému lesnímu komplexu rozlohou minoritního) čistě hospodářského lesa na hranici mytního věku, tvořícího izolovaný porost uprostřed plochy zástavby, je z podstaty věci nižší, než veřejný zájem na zachování lesů ochranných, případně lesů zvláštního určení. Při poměrování rovněž podle Ústavního soudu nelze ignorovat skutečnost, že se ve vzdálenosti zhruba 100 metrů od dotčené lokality nachází jiný (podstatně rozsáhlejší) lesní komplex. Odpůrce minimalizoval dotčení přírody a krajiny tak, že stanovil maximální limit zastavěnosti na 35 %. Ústavní soud také dodal, že případná vnitřní rozpornost či nejednoznačnost stanoviska SEA vydaného krajským úřadem v přenesené působnosti nemůže jít bez dalšího k tíži obce vydávající územní plán v samostatné působnosti.
9. V návaznosti na tento nálezný Ústavního soudu posléze NSS rozsudkem ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 As 347/2021-86, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 6. 10. 2021 a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť ve světle závěrů Ústavního soudu nemohl rozsudek krajského soudu obstát.
10. Ve svém následném vyjádření navrhovatel uvádí, že z nálezu Ústavního soudu nevyplývá, že by mělo právo na samosprávu převážit nad zájmem na zachování lesa. Navrhovatel polemizuje zejména s obsahem ústavní stížnosti, rozvíjí svou žalobní argumentaci a poukazuje na závěry krajského soudu vyslovené v jeho původním rozsudku. Dále uvádí, že

na krajském soudu bude, aby porovnal dva kolidující zájmy a předkládá argumentaci týkající se významnosti zájmu na zachování lesa. Závěrem poukazuje na to, že veškeré úkony odpůrce byly učiněny v rámci běžné úřední činnosti, náklady na zastupování nejsou důvodně vynaloženými a případná povinnost je uhradit by byla pro navrhovatele likvidační.

IV. Nové posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně uvádí, že navrhovatel osvědčil svou aktivní procesní legitimaci. Podle § 101a odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.“* Za zkrácení na právech se pro účely tohoto ustanovení přitom obecně považuje také dotčení práva členů spolku na příznivé životní prostředí (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, nebo ze dne 6. 11. 2016, č. j. 1 As 182/2016-28; všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Právě takové dotčení navrhovatel plausibilně tvrdí a osvědčuje skutečností, že je environmentálním spolkem, jehož základním účelem je trvalé úsilí o zachování borových lesů a veřejné zeleně v původním rozsahu na území města Vracova, zejména v ulicích Lesní, Písečná a Olšičská a za pomoci svých členů a v rámci zákonných prostředků, upozorňovat příslušné státní orgány a instituce na jevy poškozující životní prostředí. Navrhovatel přitom brojí proti napadenému OOP právě v části, v níž dochází ke změně ploch dosud využívaných jako hospodářský les na plochy přestavby a plochy soukromé zeleně. Je zřejmé, že návrh spadá věcně i místně do konkrétně a relativně úzce vymezeného předmětu činnosti navrhovatele a odpovídá cíli, pro který byl navrhovatel založen.
12. Tvrzení odpůrce, že navrhovatel nechrání veřejný zájem, nýbrž soukromé zájmy svých členů, není způsobilé vyvrátit ani aktivní procesní legitimaci navrhovatele, ani jeho případnou legitimaci věcnou (tj. případnou důvodnost jeho návrhových bodů). Skutečnost, že spolky do značné míry vystupují na ochranu práv svých členů, je běžná a legitimní. V případě, že oním soukromým zájmem je snaha o zachování příznivého životního prostředí v blízkosti vlastního bydliště, je také běžné a takřka samozřejmé, že dochází k prolínání tohoto soukromého zájmu s veřejným zájmem na ochraně příznivého životního prostředí v širším měřítku. Není proto vůbec relevantní, nakolik jsou pohnutky členů navrhovatele „sobecké“, jak se je snaží vykreslit odpůrce. Naopak skutečnost, že členové spolku bydlí v bezprostřední blízkosti dotčených pozemků, svědčí ve prospěch aktivní procesní legitimace navrhovatele. I Ústavní soud totiž pro účely posuzování aktivní procesní legitimace spolků akcentuje právě místní vztah spolku k regulované lokalitě (viz např. nálezy ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).
13. K odmítnutí návrhu pro nedostatek aktivní procesní legitimace nemůže vést ani argumentace odpůrce, že k podání návrhu by neměl být oprávněn ten, kdo byl aktivní v procesu přijímání napadeného OOP. Předně je nutno poznamenat, že argumentace odpůrce je v této části zcela nelogická a vnitřně rozporná. Kromě toho závěr odpůrce nelze opřít ani o žádné konkrétní pravidlo (či princip) obsažený v účinné právní úpravě. Odpůrce naprosto popírá smysl správního soudnictví, když uvádí, že by k soudnímu přezkumu nemělo dojít proto, že již byly námitky navrhovatele jednou přezkoumány – odpůrcem. Smyslem správního soudnictví je právě naopak poskytnout možnost přezkoumat postup orgánů veřejné moci,

tj. mimo jiné i to, jakým způsobem ony dříve přezkoumaly námitky navrhovatele. O překážce věci rozhodnuté (*res iudicata*) nelze pojmově hovořit jednak proto, že věc nebyla předmětem posouzení ze strany soudu, jednak proto, že tato překážka se principiálně neuplatní v řízení o opravných prostředcích (kam svou povahou spadá i přezkum aktů veřejné správy správními soudy). V rámci své „argumentace“ přitom odpůrce zastává jednak názor, že by aktivní procesní legitimaci měly mít jen osoby aktivní v průběhu procesu přijímání OOP, jednak názor, že navrhovatel nebyl aktivně procesně legitimován k podání návrhu právě proto, že byl aktivní v průběhu procesu přijímání OOP. Ať už snad odpůrce své závěry dovozuje z judikatury, z níž je ovšem dovodit nelze, nebo je dovozuje snad navzdory této judikatuře, potažmo bez ohledu na ni, musí soud konstatovat, že pro závěry odpůrce neexistuje žádný zákonný podklad ani racionální či legitimní důvod. Skutkové okolnosti případu se nijak nevymykají běžným případům a v postupu navrhovatele nelze spatřovat zneužití práva.

14. Jelikož byl návrh podán osobou aktivně procesně legitimovanou a včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.), přistoupil soud, vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), k přezkoumání napadeného OOP, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
15. Navrhovatel především namítá, že odpůrce upřednostnil soukromé zájmy vlastníků pozemků nad veřejným zájmem na zachování lesa, nezdůvodnil potřebnost změny využití této plochy a nerespektoval zákonnou ochranu pozemků plnicích funkcí lesa a ochranu krajinného rázu. V souvislosti s tím namítá také procesní pochybení (nepřezkoumatelnost stanoviska SEA, nerespektování stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje) a neproporcionalitu přijaté regulace.
16. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že obce při schvalování územního plánu obecně disponují širokou mírou uvážení. Úkolem soudu při přezkumu územního plánu je pak pouze posoudit, zda řešení zvolené obcí nevybočuje z mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování či ústavními právy dotčených subjektů. Soud neposuzuje to, zda je určité uspořádání území vhodnější, účelnější a podobně, nýbrž to, zda se varianta zvolená obcí vešla do zákonných mantinelů.
17. Ony zákonné mantinely pro změnu plochy zahrnující pozemky, které byly dosud určené k plnění funkcí lesa a na nichž se nachází lesní porost, na pozemky určené k zastavění je nutno hledat především v lesním zákoně. Za zcela zásadní je nutno považovat již vymezení účelu zákona v jeho § 1. V rámci něj zákonodárce zdůraznil, že les představuje národní bohatství a tvoří nenahraditelnou složku životního prostředí. Již z tohoto ustanovení plyne zřejmý veřejný zájem na zachování a obnově lesních porostů, respektive na tom, aby byly pozemky s lesním porostem pokud možno trvale využívány k plnění funkcí lesa. Tento veřejný zájem je pak konkretizován v řadě dalších ustanovení, která stanoví omezení a povinnosti pro vlastníky lesních porostů a pozemků určených k plnění funkcí lesa (např. § 11 odst. 2, § 13 či § 31 odst. 1), správní orgány (např. § 13 odst. 1 či § 14 odst. 2), i projektanty či pořizovatele územně plánovací dokumentace (§ 14 odst. 1).
18. Krajský soud ve svém původní rozsudku dospěl k závěru, že již ze samotné existence veřejného zájmu na zachování, udržování a obnovování lesa je patrné, že změna využití ploch na pozemcích dosud určených k plnění funkcí lesa na plochy zastavitelné je možná pouze v případě, že na tomto způsobu uspořádání území převáží jiný veřejný zájem (kam lze řadit i významný obecní zájem). Tento závěr byl analogický k závěrům judikatury, která se

zabývala přípustností vymezení nově zastavitelné plochy pro bydlení na pozemcích zemědělského půdního fondu (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2018, č. j. 63 A 2/2018-105, a navazující rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2021, č. j. 5 As 373/2018-89, nebo také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017, č. j. 50 A 2/2017-147, a navazující rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 187/2017-327).

19. Ústavní soud však ve svém zrušujícím nálezu v této věci uvedené východisko popřel. Podle Ústavního soudu zjevně není potřeba, aby zde převažoval konkrétní veřejný (resp. obecní) zájem nad zájmem na zachování lesa. Důvody konkrétní regulace v územním plánu sice jsou relevantní, avšak zřejmě „pouze“ v tom směru, že musí být legitimní a racionální. Předmětem porovnávání s kolidujícím zájmem však nejsou tyto důvody, nýbrž ústavně garantované právo na samosprávu jako takové (právo obce na hospodárné využití a rozvoj vlastního území a na uspokojování bytových potřeb a ostatních zájmů občanů je toliko jednou ze složek práva na samosprávu). Proto by mohl ke zrušení napadeného OOP vést pouze závěr, že jednání odpůrce bylo v příkrém rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem. Jelikož zároveň Ústavní soud výslovně konstatoval, že takovýto příkrý rozpor nebyl v řízení před soudy prokázán, již z tohoto důvodu je nutno označit věcné námitky navrhovatelů za nedůvodné.
20. Pro úplnost však soud zopakuje některé klíčové úvahy Ústavního soudu, které podporují závěr, že postup odpůrce nebyl v příkrém rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem:
 - 1) Veřejný zájem na zachování (oproti nedalekému lesnímu komplexu rozlohou minoritního) čistě hospodářského lesa na hranici mytního věku, tvořícího izolovaný porost uprostřed plochy zástavby, je z podstaty věci nižší, než veřejný zájem na zachování lesů ochranných, případně lesů zvláštního určení.
 - 2) Ve vzdálenosti zhruba 100 metrů od dotčené lokality se nachází jiný (podstatně rozsáhlejší) lesní komplex. Zde krajský soud doplňuje, že Ústavní soud si musel být vědom možnosti umístění silničního obchvatu v této lokalitě, neboť územní rezerva pro něj je v napadeném OOP vyznačena (soud proto k této skutečnosti ani neprováděl navržené dokazování). Nové tvrzení navrhovatele poukazující na tuto skutečnost tedy nemůže mít žádný vliv na závěry Ústavního soudu.
 - 3) Odpůrce minimalizoval dotčení přírody a krajiny tak, že stanovil maximální limit zastavěnosti na 35 %.
 - 4) Změnou územního plánu ještě nedochází k odnětí pozemků pro plnění funkcí lesa. K němu může dojít až ve správním řízení podle § 16 lesního zákona. Žadatel pak hradí poplatek podle § 17 lesního zákona, který je zčásti příjmem Státního fondu životního prostředí a z menší části pak obce, která výnos z něj může použít pouze pro zlepšení životního prostředí v obci nebo pro zachování lesa (§ 17 odst. 5 lesního zákona). Skrze ekonomické nástroje tak dochází ke kompenzaci zásahu do této složky životního prostředí.
 - 5) Předmětné zbytky lesního porostu na ploše přestavby P2 představují „enklávu“ uvnitř zastavěného území s vybudovanou technickou infrastrukturou, přičemž vymezení plochy přestavby právě na tomto místě může představovat ekonomicky rozumné řešení.
 - 6) Existence hospodářského lesa, který sloužil k těžbě dřeva, není uvnitř obce (na ploše obklopené rodinnými domy) z mnoha důvodů žádoucí.

21. Všechny tyto důvody v souhrnu vedly Ústavní soud k závěru, že nebylo prokázáno, že by jednání odpůrce bylo v příkrém rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem. Krajský soud neshledal důvod se od těchto úvah jakkoliv odchýlit a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění nálezu ze dne 18. 8. 2023.
22. Výše shrnuté úvahy Ústavního soudu samy o sobě představují komplexní a vyčerpávající poměření kolidujících zájmů, tj. konkrétně práva na samosprávu a veřejného zájmu na zachování lesa. Důvody přijetí napadeného OOP ve sporné části, tj. požadavky na hospodárné uspořádání obce a primární využití zastavěného území pro zástavbu (a také *ex post* deklarovaný důvod uspokojení bytových potřeb občanů obce), jsou přitom v obecné rovině zjevně legitimní a racionální. To jasně plyne již ze samotného označení jedné ze složek práva na samosprávu, kterou Ústavní soud identifikoval jako právo na „*hospodárné využití a rozvoj vlastního území, uspokojování bytových potřeb a ostatních zájmů občanů obce*“. Odpůrce veden těmito důvody tedy mohl realizovat své právo na samosprávu přijetím sporné regulace v napadeném OOP, ledaže by se dostal do příkrého rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem, což se ale v daném případě nestalo.
23. S ohledem na závěry Ústavního soudu soud neopakoval dokazování k otázce, zda a v jakém rozsahu může být v obci využito k výstavbě rodinných či bytových domů proluk, potažmo zachátralých budov. Jak plyne ze zrušujícího nálezu Ústavního soudu, soud by úvahami o jiných možnostech uspokojení bytových potřeb aktivně vstupoval do politického rozhodování zastupitelstva obce. Ze shodného důvodu soud neprováděl dokazování ani Záměrem města na prodej nemovitostí spolu s geometrickými plány, který se měl týkat také této problematiky. Navíc měl tento důkaz zjevně dokládat skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného OOP (na geometrickém plánu je uvedeno datum 23. 11. 2021). Soud k novým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je vázán skutkovým stavem v době vydání napadeného OOP (viz § 101b odst. 3 s. ř. s.).
24. Ve světle závěrů Ústavního soudu má soud také za to, že důvodem pro zrušení napadeného OOP nemůže být ani rozpor se stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí ze dne 29. 11. 2018, č. j. JMK 155331/2018. Ten s návrhem napadeného OOP vyslovil souhlas, ačkoliv stanovil požadavek na vyloučení plochy P2 z důvodu, že se jedná o plochu neakceptovatelnou, neboť může mít významný negativní vliv na environmentálně cennější segment krajiny – na les, jakožto významný krajinný prvek, a na krajinný ráz. Převáží-li v daném případě právo na samosprávu nad veřejným zájmem na zachování lesa, nutně z prakticky totožných důvodů [viz výše označené důvody 1) až 6)] musí převážet také nad spíše doplňkovým zájmem na ochraně tohoto lesa jakožto významného krajinného prvku a nad zájmem na ochraně krajinného rázu, který má tento dílčí prvek krajiny dotvářet. Ve světle zrušujícího nálezu Ústavního soudu i zde nutně platí, že není potřeba vyvažovat tyto veřejné zájmy naplněním jiného veřejného zájmu, neboť samotné právo na samosprávu je ústavně zaručenou hodnotou, které daným veřejným zájmům konkuruje. Ani v tomto případě přitom nebylo prokázáno, že by jednání odpůrce bylo v příkrém rozporu se zájmem na ochraně významného krajinného prvku či krajinného rázu.
25. Ve světle zrušujícího nálezu Ústavního soudu nemohou být důvodem pro zrušení napadeného OOP ani nedostatky stanoviska SEA. Důvodem je skutečnost, že toto stanovisko vydával orgán státní správy, a proto jeho nedostatky nelze bez dalšího přičítat k tíži odpůrci, jakožto samosprávnému celku. Ačkoliv tedy soud neshledává důvod odchýlit se od svého původního závěru, že odůvodnění stanoviska SEA je v rozporu s jeho závěry

(výrokem), a je tak nepřezkoumatelné (neboť doplňkem č. 2 došlo k zásadní změně výsledku posouzení vlivů na životní prostředí, aniž by se jakkoliv změnilo samotné hodnocení dopadů na životní prostředí), nemůže tato skutečnost vést ke zrušení napadeného OOP. Jelikož se nejedná o vadu, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného OOP, považuje soud za nadbytečné na tomto místě podrobněji zdůvodňovat existenci této vady a v podrobnostech k této otázce odkazuje na odůvodnění svého prvního rozsudku vydaného v této věci (ze dne 6. 10. 2021, č. j. 65 A 5/2021-134).

26. Krajský soud proto shrnuje, že napadené OOP není v rozporu se zákonem ani zásadou proporcionality a proces jeho přijetí nebyl stížen vadou, která by měla za následek jeho nezákonnost.

V. Shrnutí a náklady řízení

27. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal návrh důvodným, a proto jej ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení o návrhu i kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., a to podle celkového úspěchu ve věci. Podle citovaného ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce byl ve věci úspěšný, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce má sice status města, nicméně je obcí tzv. I. stupně, nedisponuje samostatným právním odborem (z webových stránek odpůrce ani neplyne, že by samotní zaměstnanci odboru výstavby a zemědělství disponovali plným vysokoškolským právním vzděláním) a pořizovatelem napadeného OOP byl Městský úřad Kyjov. Z tohoto důvodu soud považuje náklady odpůrce na právní zastoupení za účelně vynaložené. Náklady řízení o návrhu a kasační stížnosti u odpůrce sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně odpůrce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis vyjádření k návrhu, účast na jednání soudu, sepis kasační stížnosti) 4 x 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky (4 x 300 Kč), cestovného ve výši 1 698 Kč (cesta k soudnímu jednání Mohelnice – Brno a zpět, celkem 220 km, při spotřebě automobilu 12,2 l/100km, ceně pohonných hmot 27,20 Kč/l a sazbě základní náhrady 4,4 Kč/km) a náhrady za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 6 x 100 Kč (3 hodiny cesty k soudnímu jednání a zpět). Jelikož je zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 3 339 Kč. Celková výše nákladů řízení odpůrce tak činí 19 237 Kč.
29. Soud neshledal důvod pro navýšení odměny z důvodu „procesní obtížnosti věci“, jak odpůrce požadoval, neboť onu procesní obtížnost nijak nezdůvodnil. Ve věci přitom podle názoru soudu k žádným procesním komplikacím nedošlo. Soud odpůrci nepřiznal náhradu nákladů na odměnu za poradu s klientem, neboť nebyla doložena ani tato porada ani to, že se jednalo o poradu další, tj. nikoliv první, která je součástí úkonu příprava a převzetí věci.
30. Údajné likvidační důsledky povinnosti navrhovatele nahradit náklady řízení odpůrci soud nemohl zohlednit už proto, že je navrhovatel nedoložil. Kromě toho navrhovatel ani neuvedl, jak by měl soud tuto skutečnost zohlednit.

31. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 5. prosince 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu